

Весели вртић

Васпитачице: Јелена Новаковић и Весна Вучковић

Група: старија

Прича о пројекту: Време је

Радну годину стартовали смо са великом променом – новим васпитачем. Период транзиције искористили смо за игру и истраживање тема које би нас одвеле у нови пројекат. Виктор је дечак са подршком и на промене реагује отпором. За њега је почетак године увек изазован јер је време током распуста проводио кући и полазак у вртић, као и промена васпитача, за њега представљају велику промену рутине. Отежавајући фактор био је полазак млађег брата у вртић. С обзиром да је брат пролазио кроз адаптацију, родитељи су по њега долазили раније, а Виктор је остајао. У вртић је долазио у сузама, није се укључивао у игру и стално је од васпитача тражио да му одговарају на питања: кад ће ићи кући, кад ће ужина, када брат Вук иде кући, када идемо на спавање.... Помоћ смо потражили од стручног сарадника Драгане Тице, која нам је предложила да направимо ритам дана у сликама за Виктора.

Приметили смо да девојчица Лана има сат на руци и често у њега гледа. Лана остаје у вртићу дуго и пред крај дана чешће гледа у сат. Питали смо је за чега јој служи сат и да ли зна да га користи. Рекла нам је да гледа када ће мала казаљка доћи на број 4 јер тада мама долази по њу.

Разговарали смо са децом на тему сата и питали их да ли имају ручни сат, као и да ли знају да га користе. Сутрадан су и друга деца дошла са сатом на руци и покушавала да гледају на њега, али без јасног уочавања рутине које у одређеном делу дана обављамо и положаја казаљки у тим тренуцима.

Да бисмо испровоцирале размишљање на тему времена, унеле смо пешчани сат направљен од пластичних флаша. Деца су га користила за мерење разних активности. Посебно су препознали пешчани сат као користан када возе моториће на дворишту. Обзиром да имају омиљени мотор око којег се сви препиру, користили су пешчани сат да мере ко се колико вози и када је време за смену.

Требао нам је сликовни ритам дана због Виктора и предложили смо деци да га заједнички направимо уз помоћ сата на нашем зиду и тиме повежемо заинтересованост деце за мерење времена са сликовним ритмом дана. Договорили смо се да фотографишемо сат сваки пут кад нешто радимо у вртићу и да на тај начин повежемо време и наше рутине. Поред сата фотографисали смо и активности, тако да деци буде лакше да уоче везу сата и ритма дана.

Да би деци било лакше да разумеју померање казаљки са протоком времена, направили смо велики сат на којем су деца сама намештала казаљке по угледу на прави зидни сат у тренуцима када почињемо са неком новом активношћу.

Напокон смо били спремни да започнемо прављење нашег ритма дана...

Деца су фотографисала прави сат, наш сат са намештеним казаљкама као и саму активност коју у том тренутку радимо...

Када смо завршили са фотографисањем, заједнички смо погледали фотографије и одабрали оне које ћемо одштампати.

Напокон смо спремни да кренемо са израдом нашег ритма дана. Штампали смо фотографије, секли их и лепили на картон и поставили на видно место.

Деца која умеју да пишу су написала које су то активности представљене фотографијама.

Заједнички смо поставили наш ритам дана да пано и коментарисали шта представља слика и колико сати показује сат.

Сваки дан смо гледали у наше слике и питали се за шта је сад време? Да ли је време за устајање након одмора?

Позвали смо Љубицу из НДКЦ-а да нам помогне да направимо прави сат. Она нам је рекла да га можемо обликовати од глине, а да искористимо механизам од старог сата. Договорили смо се да ће свако дете себи направити сат, а код куће са родитељима поставити механизам.

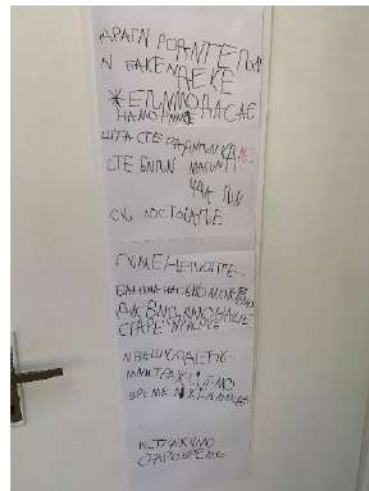

Разговарали смо о томе шта је време, шта је прошлост, како су се деца некад играла, које играчке су имале њихове баке и деке...

Анђалија је рекла: Моја бака је живела у старо време...

Одлучили смо да истражујемо време јер смо схватили да јако мало знамо о њему, а пројекат смо назвали: **Време је...**

Послали смо писмо родитељима да их обавестимо о теми коју проучавамо и да уз њихову помоћ покушамо да пронађемо одговоре на питања која нас муче... Пека је писмо написала и окачили смо га на врата наше радне собе.

У вртић су деца почела да доносе старе играчке, старе предмете... Проучавали смо их, упоређивали са данашњим играчкама...

Нуми је донела стари сат од њеног прадеде. Проучавали смо га и поредили са данашњим сатовима. Деца су закључила да сат не ради, да нема наруквицу, па су се питали где га је прадеда носио. Чак смо га и мирисали и мирис нам се није допао. Нуми нам је рекла да сат морамо да чувамо јер је он успомена. Питали смо се шта је то успомена...

Нуми: Успомена је када имаш нешто од неког ко је умро, да га не заборавиш...

Да бисмо боље разумели проток времена, унеле смо зидни календар, на којем смо свакодневно обележавали датум и подсећали се месеца у години и годишњих доба.

Највише смо се радовали старим играчкама које су нам слали родитељи. Било је ту гумених играчака, плишаних играчака, права мала шиваћа машина, чак и један робот...

Нина је у вртић донела књиге које је њена мама волела кад је била мала. Сваки дан пред спавање читали смо приче из књига из старог времена. Схватили смо да су те књиге старе и паживо смо их листали да се не поцепају.

Истражујући сатове, открили смо да су људи пре открића сата користили пешчани сат. Деца су пожелела да носе сат кући, па смо се договорили да носе сат кући и мере њиме време..., а сутрадан да нам причају шта су мерили. Алексина мама је снимала колико је времена Алекси потребно да нацрта камион. Да ли ће успети да га нацрта док песак не исцури. Видео смо заједно гледали и коментарисали...

Вук: Баш овај наш пешчани сат брзо мери време.... баш брзо цури....

Теса је донела играчку за коју је тврдила да је припадала њеној баки. Нека деца су коментарисала да и они имају такву играчку, па сигурно није из старог времена. Питали смо се где бисмо могли то да проверимо, ко је стручњак за играчке?

Ивана: Ја мислим да треба питати у продавници играчака...

Пека: Има продавница играчака у Променади.... Ја тамо идем са мојим родитељима...

Одлучили смо се да направимо план. Да бисмо отишли до Променаде треба нам водич. Пека се понудила да буде водич јер она живи код Променаде и зна пут од вртића до тамо. Планирали смо да одемо сутрадан, али нам се план изјаловио јер је падала киша. Схватили смо да треба да консултујемо временску прогнозу да бисмо знали када да идемо.

Када смо направили план и одредили дан, упутили смо се до Променаде. Пека је била водич.

Када смо дошли у Променаду, требала нам је помоћ да пронађемо продавницу играчака, па је Нуми питала за смер.

Возили смо се покретним степеницама и напoкон пронашли жељену продавницу. Тамо су нас дочекале љубазне продавачице које су биле спремне да одговоре на сва наша питања.

Продавачице су нам рекле да оне јесу стручњаци за играчке јер знају све играчке које деца воле. Погледале су Тесину играчку и рекле нам да она није нова, да се појавила у продаји пре десетак година и да има да се купи и данас. Закључили смо заједно да сигурно није из старог времена Тесине баке, али да јесте стара јер има више година него деца из наше групе.... Ми смо у знак захвалности поклонили љубазним продавачицама албум са нашим цртежима. Кад смо већ у продавници, одлучили смо да је обиђемо и видимо шта се нуди.

Питали смо се ко је стручњак за старе играчке и старе ствари. Током нашег разговора, у собу је ушла Софија, девојчица из припремне групе. Питали смо и њу, а она нам је рекла да треба да идемо у Музеј Војводине.

Софија: Ми смо прошле године ишли у Музеј Војводине и тамо смо видели старе ствари. Тета кустос је знала одговоре на сва наша питања. Треба тамо да идете.

На питање где се музеј налази, Софија је рекла код Дунавског парка. Упалили смо мапу Новог Сада и покушали да нађемо Дунавски парк и музеј.

Поново смо консултовали временску прогнозу и позвали музеј да се најавимо. Присетили смо се мапе коју смо проучавали и одлучили да до музеја дођемо Кејом. Мапу смо покушали да нацртамо на нашем компјутеру и одштампали смо је да нам буде помоћ у шетњи.

Наш план смо забележили и направили пано...

У Музеју Војводине нас је дочекала кустос музеја. Спровела нас је кроз поставку старих предмета из Војводине. Тамо смо видели много лепих предмета, а посебно нас је дојмило што су сви направљени ручно.

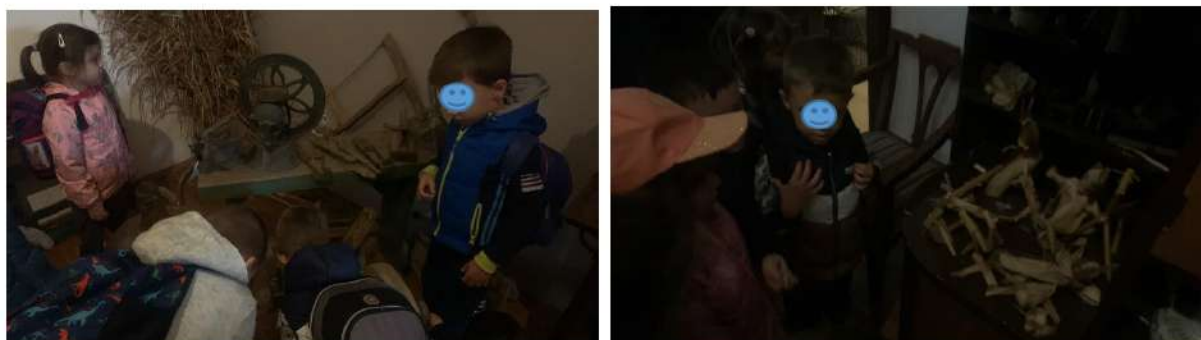
Вратили смо се у вртић и одлучили да и ми покушамо да направимо тако лепе ствари. Нека деца су сликала, а нека покушала да ткају.. иако немамо разбој....

Наше ћилиме смо окачили на видно место да нам украшавају простор, баш као у старо време.

Дошло је време за излет. Ишли смо у Царску бару, али и у обилазак старе војвођанске куће. Изненадили смо се што смо тамо видели играчке направљене од дрвета и кукурузовине. Наш водич нам је причао да су се наше баке и деке најчешће играле играчкама које су сами правили.

И ми смо одлучили да направимо играчке од вунице. Мотали смо вуницу и доста се намучили, али вредело је...

Гледали смо слике из музеја и са излета. Присетили смо се ручних радова и ручно шивених одела. Питале смо децу да ли су некад имали прилику да шију иглом и концем. Деца су углавном говорила да баке знају да шију, али да они нису до сада имали прилику да пробају. Договорили смо се да покушају са правом иглом и концем да нешто сашију.

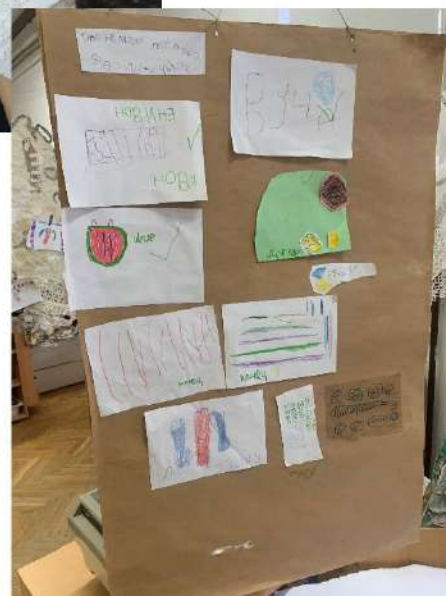

Неки од наших радова завршили су као хаљине за лутке, неки на специјалној изложбеној полици, а неки као украс на нашој новогодишњој јелки.

Отишли смо у НДКЦ-у да погледамо изложбу „И ја чувам традицију“ и видели прелепу изложбу која нас је инспирисала, а посебно огромна чипка коју су деца радила од старих новина и тапет лепка.

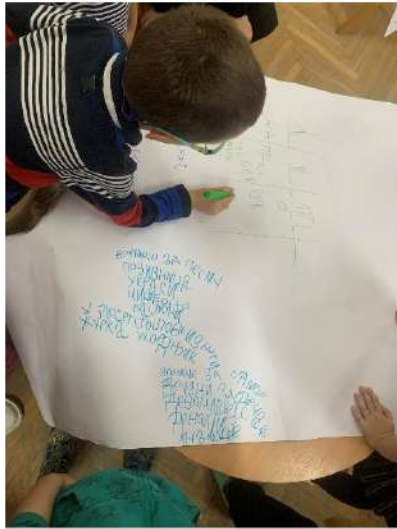

Одлучили смо да нашој соби дамо дух старог времена и направимо огроман чипкани пано за наше цртеже. Заједно са децом направили смо план који смо документовали на велики пано, а затим прионули на посао.

Правили смо га баш дуго, али се труд исплатио. Каширани чипкани пано украшава нашу собу и одлично служи за излагање цртежа.

Наше вештине мотања искористили смо за прављење новогодишњих честитки.

Новогодишњи празnici и распуст су се приближили и закључили смо да је време да прославимо наш пројекат. С обзиром да током празничне недеље сваки дан организујемо неке забавне активности, одлучили смо да прославимо крај пројекта са журком. Разговарали смо шта нам је све потребно да бисмо направили журку и кога ћемо позвати у госте. Било је пуно идеја и предлога, па смо закључили да треба да водимо записник. Записничари су били Андреј и Пека и записивали су све наше идеје. Када смо дошли до поделе задужења, свако дете је уписивало своје име у табелу задужења.

Закључили смо да треба собу добро очистити, склонити вишак намештаја, набавити музику и балоне, као и послужење... Потребно је направити позивнице за госте и написати време и место журке...

Направили смо позивнице и свечано их уручили нашим гостима.

Одрадили смо све припреме и са нестрпљењем дочекивали наше госте. Гости су били расположени за плес и игру, а ми радосни што смо нашу прославу поделили са другарима из вртића.

Процесни панони:

Рефлексија:

Пројекат „Време је..“ проистекао је из потребе да се подрже деца којој је било потребно да боравак у вртићу буде време којем се радују, а не време у којем са тескобом ишчекују одлазак кући. Како се тема развијала, контрола и предвидивост дали су им додатну сигурност и олакшали им боравак у вртићу.

Развијајући тему схватили смо да је већини деце потребна контрола над редоследом активности, као и на дужини трајања, дајући им је моћ да понекад убрзају, а понекад подсети да је „...време за устајање..., да је време да идемо напоље...“.

Поједина деца су активно учествовала у документовању и приметиле смо да су мотивисале још неку децу да покушају да пишу, да препознају слова и покушају да их напишу. Њихове покушаје смо са радошћу укључивале у процесне паное.

Како се пројекат развијао у правцу прошлости, тако је постајао личнији за многу децу. Соба је постала место на којем су имали прилику да поделе са другарима појединости из њихове породице, да покажу предмете драге њиховим родитељима и да их са великом пажњом чувају.

Укључивање ресурса локалне заједнице много су нам помогли у покушајима да деца откривено разумеју и примене у свакодневном животу.

Породица је активно учествовала у набављању предмета и материјала потребних за развијање пројекта, али је иницијатива за отварање нових праваца у развијању теме изостала. Мишљења смо да им је потребно предочити пропуштене прилике и за то ћемо искористити први наредни родитељски састанак.